

Για μια νέα συλλογικότητα που έχουμε ανάγκη

Αυτό το **Σάββατο 11/10 στις 6.30 στο Πάντειο** θα συμβεί κάτι ελπιδοφόρο που έχουμε πολλή ανάγκη. Θα γίνει το πρώτο βήμα για την **ίδρυση μιας νέας πολιτικής συλλογικότητας** ενωτικής και ανατρεπτικής. Θα ενώσει όχι μία αλλά 6 προϋπάρχουσες συλλογικότητες (ΑΠΟ, ΔΕΑ, ΜΕΤΑΒΑΣΗ, ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ, ΚΕΜΑ, ΞΕΚΙΝΗΜΑ) καθώς και πολλούς/ες αγωνιστές/τριες που δεν ανήκουν σε καμία. Μετά από την εισήγηση, **ο λόγος θα δοθεί σε όλους και όλες εμάς** που θα βρεθούμε στην εκδήλωση-συνέλευση για να εκφράσουμε ελεύθερα τη γνώμη μας για το πως χρειαζόμαστε και πως φανταζόμαστε αυτή τη νέα συλλογικότητα.

Θα παρεμβρεθώ με χαρά κι ελπίδα ότι θα δημιουργηθεί κάτι όμορφο και χρήσιμο για μας τους απλούς ανθρώπους που αγωνιζόμαστε για ζωή με αξιοπρέπεια. Παρακάτω εξηγώ τους λόγους για αυτή την ελπίδα που γεμίζει την ψυχή μου αυτή η προσπάθεια.

Νιώθω ότι πρέπει πάντα να εκκινούμε από την εμπειρία μας, τα δικά μας προβλήματα και τους δικούς μας αγώνες για όλα αυτά που αντιμετωπίζουμε και προσπαθούμε. Ονομάζομαι Γιάννης Μπούζος, είμαι εκπαιδευτικός, και συμμετέχω ήδη ενεργά σε πολλές συλλογικότητες. Κάποιοι/ες που με γνωρίζουν είτε προσωπικά είτε από τα social ξέρουν ήδη ότι δίνω έναν αγώνα για τη ζωή μου καθώς αντιμετωπίζω διπλό καρκίνο τελικού σταδίου στα 41 μου χρόνια. Εντός μιας δύσκολης περιόδου θεραπειών και επεμβάσεων αποφάσισα και τα κατάφερα να γράψω ένα βιβλίο-συλλογή 24 γραμμάτων προς τον 7χρονο γιο μου με τίτλο “Τι πραγματικά αξίζει”. Άνοιξα αυτήν την προσπάθεια στη συλλογική ανθρώπινη αλληλεγγύη για να εκδοθεί το βιβλίο και να στηριχτούν τα ιατρικά μου έξοδα, που λόγω των προβλημάτων που δημιουργούν οι κυρίαρχες πολιτικές στο δημόσιο σύστημα υγείας έγιναν υπέρογκα. Μέσα από την συγκινητική αλληλέγγυα στήριξη ανθρώπων και συλλογικοτήτων το βιβλίο εκδόθηκε, είναι πια και ψηφιακά διαθέσιμο δωρεάν. Όλες οι πληροφορίες για αυτή την προσπάθειά μου βρίσκονται εδώ: <https://sites.google.com/view/ti-pragmatika-axizei/>

Το βιβλίο περιέχει ολόκληρα γράμματα που υμνούν την αξία της κοινότητας, της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης. Δεν μπορούσα όμως όταν το έγραφα να φανταστώ πόσο πιο δυνατά, πόσο πιο βέβαια θα πίστευα σε αυτά σήμερα. Όταν πια κατάφεραν να συγκεντρωθούν τα χρήματα για να εκδοθεί, και βγήκε από το τυπογραφείο, εγώ βρισκόμουν στο νοσοκομείο για επεμβάσεις-θεραπείες και νοσηλείες. Με το που βγήκα από το νοσοκομείο πήγα στον απεργό πείνας Πάνο Ρούτσι, αυτό το

υπόδειγμα αγωνιστή πατέρα, και του δώρισα το πρώτο αντίτυπο που πήρα στα χέρια μου, ως ελάχιστο δείγμα ευγνωμοσύνης για τον αγώνα του. Αμέσως μετά, σε αντιφασιστική εκδήλωση, το 2ο αντίτυπο το έδωσα στη Μάγδα Φύσσα για τον ίδιο λόγο, και επειδή λόγω νοσηλείας το διάστημα που γίνονταν αδυνατούσα να συμμετέχω στις αντιφασιστικές πορείες που γίνονται κάθε Σεπτέμβρη εις μνήμη του γιου της. Γιατί όμως τα αναφέρω αυτά; Επειδή διδάχτηκα από αυτούς τους ανθρώπους-σύμβολα αγώνα κάτι πολύ σημαντικό: Ο Πάνος Ρούτσι, η Μάγδα Φύσσα και πολλές/οι άλλες/οι έχουν κάνει κάτι μάλλον ενστικτωδώς με την λαϊκή σοφία τους, από την οποία πρέπει όλες/οι να διδαχτούμε. Ο αγώνας τους αφορά σε πρώτη προσέγγιση κάτι πολύ ατομικό, τον ατομικό πόνο για τα παιδιά τους, την ανάγκη να τιμωρηθούν οι δολοφόνοι τους, όπως ο δικός μου αγώνας αφορά την υγεία μου και το να τα καταφέρω να είμαι δίπλα στο παιδί μου όσο περισσότερο χρόνο μπορώ. Όμως: ο Πάνος, η Μάγδα, και τόσες/οι άλλοι δίνουν αυτόν τον αγώνα όχι ως ατομικό αγώνα μόνο για το δικό τους παιδί. Τον δίνουν για όλα τα παιδιά και τους ανθρώπους του κόσμου που βιώνουν την αδικία και την θανατοπολιτική του καπιταλιστικού συστήματος. Ο Πάνος σήκωσε τη σημαία της Παλαιστίνης, συμπαρέσυρε και άλλους γονείς των Τεμπών στα αιτήματά του για την αλήθεια, αγκαλιάζει σαν πατέρας όλα τα παιδιά που πήγαν να του συμπαρασταθούν, το έκανε και με τον δικό μου γιο, είναι ένας μετανάστης εργάτης αγωνιστής που έχει γίνει δικός μας άνθρωπος. Η Μάγδα είναι χρόνια εκεί δίπλα σε κάθε αδικοχαμένο παιδί και τους γονείς του, δίπλα στους αγώνες τους αντιφασιστικούς, τους φεμινιστικούς, τους αντιπολεμικούς. Ποτέ δεν κλείστηκαν μόνο στον Ντένις, μόνο στον Παύλο. Κι αυτό έκανε τόσους ανθρώπους να τους αγκαλιάσουν, να σταθούν δίπλα τους αλληλέγγυοι, να στηρίξουν τον αγώνα τους.

Μέσα από αυτή την προσπάθεια λοιπόν με το βιβλίο μου έμαθα πολλά για την δύναμη της συλλογικοποίησης των αγώνων, του ατομικού πόνου και της αλληλεγγύης. Δεν είναι βέβαια κάτι εύκολο το να στηθεί μια νέα αλληλέγγυα και αγωνιστική συλλογικότητα. Τίποτα που πραγματικά αξίζει εξάλλου δεν είναι εύκολο. Το έχουμε όμως ανάγκη. Μέσα στην προσπάθεια αυτή γνώρισα και πολλούς/ες ειδικά συνασθενείς που κλείνονται στον εαυτό και το ατομικό πρόβλημα και τελικά αυτό τους/τις κατατρώει. Ο δρόμος, ο φωτεινός της ζωής, βρίσκεται στην σύνδεση με άλλους ανθρώπους. Πως θα ήθελα λοιπόν, πως είναι το όνειρό μου για αυτή τη νέα συλλογικότητα που ξεκινάμε να φτιάχνουμε τούτο το Σάββατο;

α) **Ανοιχτή**, πραγματικά ανοιχτή, χωρίς κανένα προαπαιτούμενο περγαμηνών αγώνων για κανέναν/μια που θα συμμετέχει. Θέλω να την νιώσουν δική τους, σπίτι τους, καταφύγιό τους, οι άνθρωποι που δίνουν σε καθημερινό επίπεδο αγώνες για τη ζωή τους, για τη ζωή των παιδιών τους ή των αγαπημένων τους ανθρώπων. Γιατί πάρα πολλοί/ες δίνουμε τέτοιους αγώνες -περισσότερο ή λιγότερο δύσκολους- δεν έχει καμιά σημασία. Θέλω όλοι/ες αυτοί/ες να μπορούν καταρχήν να εκφραστούν, να εκφράσουν αγωνίες και προτάσεις, και πολύ χαίρομαι που ήδη αυτό το πρώτο βήμα το Σάββατο θα τους δώσει την ευκαιρία.

β) **Δημοκρατική**, ακόμα πιο δύσκολο. Πρέπει να μας μαθαίνει η ίδια η συλλογικότητα πως συζητάμε δημοκρατικά. Δύσκολο: απαιτεί μια κάποια δομή, μια οριοθέτηση, μια στόχευση της συζήτησης που να καταλήγει σε συγκεκριμένες αποφάσεις και ενέργειες. Γιατί η σκέτη συζήτηση ενώ έχει προφανή αξία (που δεν είναι καθόλου μικρή) γίνεται τεράστια δύναμη όταν συμβάλλει στο να γίνονται πράξεις. Οι πράξεις είναι αυτές που αλλάζουν τον κόσμο. Κι ας έχουν και τα λόγια μαγική δύναμη. Δημοκρατική επίσης σημαίνει να μπορούμε να βάλουμε το εγώ, την προσωπική προβολή και εγωπάθεια κάτω από το εμείς. Να μπορούμε να ακούμε, να αφουγκραζόμαστε τον άλλο άνθρωπο, να συναισθανόμαστε την περατότητά μας. Να μην βασιζόμαστε σε “προσωπικότητες” και “διάσημους” και “ειδικούς” και “φίρμες”. Να βασιζόμαστε σε απλούς ανθρώπους, σε εμάς. Να βάζουμε πάντα το συλλογικό μπροστά από το ατομικό. Γιατί αυτή είναι η δύναμή μας. Πολύ δύσκολο. Όχι αδύνατο όμως.

γ) **Φροντιστική**: Είναι ένα πολύ όμορφο χαρακτηριστικό για μια συλλογικότητα. Το νοιάξιμο, και οι πρακτική βοήθεια για τα ατομικά προβλήματα των μελών μιας συλλογικότητας, είναι τεράστια δύναμη αλληλεγγύης. Την έχω νιώσει στο σώμα μου και την ψυχή μου, και γνωρίζω από πρώτο χέρι την ανεκτίμητη αξία της. Να την βάζουμε πάντα προτεραιότητα.

δ) **Αντικαπιταλιστική**: Η κυρίαρχη καπιταλιστική κοινωνία και πολιτική κατεύθυνση έχει για μένα ένα βασικό χαρακτηριστικό: προτρέπει στο κλείσιμο στον εαυτό και στον θάνατο. Εμείς, αντίθετα, οφείλουμε να είμαστε με τη Ζωή και με την αλληλέγγυα Σύνδεση με τους άλλους ανθρώπους. Τα καρκινικά κύτταρα είναι επικίνδυνα ακριβώς επειδή αποσυνδέονται από τα κύτταρα της ζωής, και δρουν ατομικίστικα διογκώνοντας την ορμή θανάτου μέσα στο σώμα. Αυτό κάνει κι ο καπιταλισμός στο κοινωνικό σώμα. Εκμεταλλεύεται κάθε δημιουργικότητα και ικανότητα των ανθρώπων για να μεγαλώσει το “κεφάλαιο” που κατέχουν λίγοι. Μας προτρέπει συνεχώς να εξατομικεύουμε τα προβλήματα ή τις ανάγκες (ατομική ευθύνη, καταναλωτικά αγαθά που σε “ξεχωρίζουν”, εξατομικευμένες λύσεις κλπ). Κυρίως μας προτρέπει να γίνουμε όλο και πιο “παραγωγικοί”, “καινοτόμοι”, “επιχειρηματίες”, “επιτυχημένοι” κλπ. Έτσι μας βάζει σε ένα θανατηφόρο κυνήγι ατομικής αυτο-εκμετάλλευσης, όπου πολλοί/ες δυστυχώς πέφτουμε καταστρέφοντας την ψυχική μας υγεία, γεμίζοντας άγχη και απελπισία. Ενώ παράλληλα βέβαια μαίνονται οι πόλεμοι, ετοιμάζει συνεχώς νέους με εξοπλιστικά προγράμματα σε μια γεωπολιτική κατάσταση που μυρίζει τρόμο και Θάνατο. Και μόνο το ReArm στην ΕΕ, που δείχνει ότι πρέπει ό,τι κάνουμε να το κάνουμε πέρα και έξω από αυτό το μόρφωμα. Αν πιστεύουμε ότι πρέπει η Ζωή μας να έχει μεγαλύτερη αξία από τα κέρδη τους, δεν μπορούμε παρά να συζητάμε, να αναλύουμε, αλλά και να δρούμε ενάντια σε αυτό το σύστημα απομόνωσης και θανάτου.

Νομίζω αυτά φτάνουν, όλα τα άλλα τα βρίσκουμε. Μακάρι να τα καταφέρουμε όλα. Αυτή είναι η ευχή μου. Η υπόσχεσή μου είναι ότι θα κάνω όσα μου επιτρέπουν οι δυνάμεις μου για αυτό. Με πρώτο, να

έρθω στο συλλογικό ραντεβού το Σάββατο. Θα χαρώ να σας δω όλες και όλους εκεί.

Γιάννης Μπούζος, Μέλος της Αναμέτρησης, της Ανοιχτής Ορχήστρας, των Παρεμβάσεων Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, του Συλλόγου Γονέων 1ου Δημοτικού Αθήνας, της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα